

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

Capvt XXXVIII. An etiam se mutuò amantium, simulq[ue] mori orantium
preces licitæ, & quando illæ, sicut & citationes suprâ dictæ exaudiantur,
vel non exaudiantur?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

illud constat, citationem valuisse. Sunt qui narrent, Abbatem Herfeldensem decimis, per vim & iniuriam spoliatum; sub vitæ finem Antistiti nunciari iussisse: se quidem viribus imparem; causa meliorem cedere, atq; etiam vita excedere; sed Deum iudicem futurum, ad quem appellaret. Pararent igitur se ambo, causam in illo tribunali dicturi, vbi gratia & potentia spretis, sola iustitia vim obtineret, & iniustitiæ prævaleret: neque diu postea Abbatem febri obiisse: eodémque tempore, Episcopum, cum equum conscendere vellet, velut fulmine ictum, concidisse, desijssequè, his vocibus viuere: Abripi se ad diuinum tribunal, ibique iudicandum. Inxta hanc narrationem, melior videtur citantis, quàm citati causa extitisse. Ex his perspicitur, Deum prouocationes quasdam, velut legitimas admittere, ac sæpe vnum, alterius causâ, è vita exturbare: ne iniustitia dominetur, & triumphet.

C A P V T X X X V I I I .

An etiam se mutuò amantium, simulq; mori orantium preces licite; & quando ille, sicut & citationes supra dictæ, exaudiantur, vel non exaudiantur?

Eur, iustitiæ causâ, duos simul mori non permetteret Deus, qui id sanctis ex misericordia concessit? Beda refert. Heribertum pietate insignem Eremitam, quotannis, ad Cutbertum Episcopum ventitare solitum, vt ab eo salutaribus monitis ad perfectionem augendam incitaretur; tandem ei Episcopum vltimum vale dixisse, quòd sciret, diem suæ resolutionis instare. Heribertus qui Cutbertum, eximiè amauerat, ad pedes illius se prostrernens, cum lachrymis inquebat: *Obsecro, per Dominum, ne me deseras: sed tui memor sis fidelissimi Sodalis, rogésq; supremam pietatem, vt, cui simul in terris seruiuimus, ad eius videndam gratiam simul transeamus ad calos. Incubuit precibus Antistes, statimq; edoctus in spiritu, impetrasse se, quod petebat à Domino: Surge, inquit, frater mi, & noli plorare, sed gaudio gaude, quia, quod rogauimus, superna nobis clementia donauit. Cuius promissi & prophetia veritatem sequens rerum astruxit euentus; quia & digredientes ab inuicem non se ultra corporaliter viderunt.*

I.

Beda lib. 4.
hist. Eccl. c.
29.

derunt; sed uno eodemque die, hoc est, Kalendarum Aprilium tertia decima egredientes è corpore spiritus eorum, mox beata inuicem visione coniuncti sunt, atque Angelico ministerio pariter ad regnum caeleste translati. Sed Heribertus diutina prius infirmitate decoquitur; illà, ut credibile est, dispensatione Dominica pietatis, ut si quid minus haberet meriti à Cudberto, suppleret hoc castigans longa egritudinis dolor; quatenus aequatus gratia suo intercessori, sicut uno eodemque tempore cum eo de corpore egredi, ita etiam una atque indissimili sede perpetua beatitudinis meruisset recipi. Habemus ergo & causam, cur multos saepe innocentes, immo etiam Religiosos viros Deus sinat diutinis morbis affligari, scilicet ad maiorem, in caelo, coronam promerendam; & insuper, Deum exaudire sanctos pro se inuicem orantes, non ut illis vita ista mortalis prolongetur; sed ut, post unius mortem, mors alterius, in hac lachrymarum valle, non differatur; atque, ut, qui unà Deo, in omni vitæ austeritate seruierunt, etiam unà Deo, in æterna beatitudine perfruantur.

II.

Et cur hoc alij impetrare conantes, peccent, cum sic alios diligant, sicut semetipsos? Nam qui charitate Dei ac sui ardent, saepe exclamant: *Hei mihi, quia incolatus meus prolongatus est?* praesertim quia eos tot corporis & animæ mala, in hac peregrinatione, ad patriam faciunt calidissimè suspirare. Quis enim exul ad patriam non aspiraret? Et prudens peregrinus, (nisi proximi salus aliud exigat) cum Apostolo, magis cupit à corpore, quam à Domino peregrinari. Quis non mallet cum Angelis, & societate beatorum habitare, quam cum habitantibus Cedar, hoc est, cum barbaris ac efferatis gentibus, quæ non habitant in ciuitatibus, sed in tentorijs, iisque nigris & rusticis, quales sunt Arabes? per quos ipsi etiam cacodæmones, Principes tenebrarum harum diaboli, ac homines, ipsis diabolis peiores intelliguntur. Ne autem aulici hinc se excipiant, qui in clarissimis urbibus habitant, nōrint ipsa etiam palatia Principum ac Regum Cedar, hoc est, tabernacula esse rusticorum, si ad caelestis Hierusalem mansiones comparentur. Hinc sanctorum voces sunt: *Multum incola fuit anima mea. Mihi uere Christus est, & mori lucrum. Coarctor desiderium habens dissolui & esse cum Christo. Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius?* Ita orare cum ex charitate quis pro semetipso possit, cur non possit etiam pro alio? praesertim cupiente, & vitam beatam miseræ vitæ preferente? Nam multi ad eò diligunt hanc miseram pe-

Philip. 1. 21.
Rom. 7. 24.

ram peregrinationem, & tabernacula Cedar tenebricosa, vt nihil tristiùs audire possint, quàm sermonem de discessu ex hac vita. Tales non cupiunt pro se orari, vt de corpore mortis huius liberentur. Quanquam & qui pro se, & qui pro alijs orant, vt citò possint esse cum Christo, illam vtique orationi suæ conditionem includunt, quam inclusit S. Martinus orans: *Si adhuc populo tuo sum necessarius, non recuso laborem*; quam etiam Apostolus non dissimulauit, scribens: *Coarctor autem è duobus: desiderium habens*, velut à portu, aut à tabernaculorum funibus, aut vinculis, aut à corpore mortis, seu cadauere, cui alligata est anima mea, dissolui, & esse cum Christo, quod est, multò magis melius, seu optimum (hoc enim Hebraismus significat) *permanere autem in carne, necessarium propter vos*. Si enim Deus vult nos viuere, propter institutionem proximi, tanti facienda est charitas, vt etiam beatæ eiuscemodi morti, immo ipsi quoque martyrio, vt D. Chrysostomus docet, sit anteferenda. Hæc proximi necessitas si desit, rectè ille à D. Augustino laudatus Episcopus moriturus circumstantibus atq; cum retinere volentibus dixit: *Si aliquando, cur non modo?* Rectè etiam Climachus: *Probatu8 ille est, qui mortem singulis diebus expectat; sed ille sanctus, qui eam singulis horis desiderat*. Desiderabat Romana virgo Praxedes, quæ, cum tantâ Christianorû stragem iam ferre non posset; Deum precata est, vt, si mori expediret, se è tantis malis eriperet. Desiderauerunt idem alij innumeri. Quod ergo sibi non solum fas est optare, sed etiam ex charitate desideratur, cur non posset etiam frater charissimo fratri, soror sorori, vxori maritus, vel marito vxor, aut alius amicus amico dilectissimo & desiderare, & precari? cum hoc sit, illi precari, pro terra cælum, pro miseria felicitatem.

Neque opinandum est, id alterum nolle, si Deum atque æterna serió amet; cum etiam ingratum fuerit ijs, qui iam defuncti erant, ad vitam reuocari. Narrat Ruffinus Mutium miræ sanctitatis Abbatem, vt ad discipulum moriturum longè absentem posset peruenire, solem, instar Iosue, stitisse; cumq; inuenisset eum iam defunctum, oratione facta, osculatus est eum, & ait: *Quid magis desiderij habes frater, abire & esse cum Christo, an permanere in carne?* Tunc ille, recuperato spiritu, paululum resedit, & ait ad eum: *Quid me reuocas Pater? Melius est mihi redire, & esse cum Christo; permanere autem in carne mihi necessarium non est*. Cui dixit: *Dormi ergo in pace, fili, & ora pro me*. At ille continuo reclinans se in lectulo ob-

Bbb 3

dormi.

Philip. 1. 23.

S. Chrysoft. homil. 78. in Matth.

Possidon. in vita S. Augustini. c. 27.

Climach. grad. 6. In Breviario Rom. 21. Iulij.

III.

Ruffinus in Vitis Patr. lib. 2. c. 9.

dormiuit. Pari modo Marcellum S. Fortunati Episcopi Tudertini precibus à morte suscitatum memorat D. Gregorius, ingemuisse & dixisse: *O quid fecisti? ò quid fecisti?* Neque aliter ad vitam reductus ingemuit S. Saluius Episcopus, vt copiosè refert Gregorius Turonensis. Eiuscemodi exempla extant complura, è quibus constat, Deum amantibus mortem vità fuisse gratiorem; idque non tantum, quia, per mortem, hac vitæ molestia liberatis, ad pacem ac quietem via est, qui esset amor concupiscentiæ; sed præcipuè, quia corpus, quod corrumpitur, aggrauat animam, vt nò ita possit cælestia cogitare, sed ad corporis necessitates & concupiscentias deprimatur; in cælo autem his vinculis libera Deum purè & còtinuò potest amare; qui est amicitia amor. Ob quem etiam, si necesse est, sancti parati sunt, diutius inter homines, propter homines iuuandos, vitam trahere. Vnde, teste Possidonio, laudare solebat S. Augustinus sententiam S. Ambrosij è vita discessuri, qua suis flentibus ac rogantibus, vt à Deo longiorem posceret vitam, respondit: *Non sic vixi, ut pudeat me, inter vos, viuere: sed nec mori timeo, quia bonum Dominum habemus.* Nempe, ad vtrumque paratus, noluit vitam precibus prorogare, vt eam, cum meliore vita, commutaret.

S. Greg. l. 1.
dial. c. 2.
S. Greg. Tu-
ron. lib. 7.
Franc.

Possidon. in
vita S. Au-
gustini. c. 27

IV.
Luc. 8. 5.
Luc. 7. 11.
Ioan. 11. 43.
Metth. 27.
53.

Neque idcirco putandus est Christus vel iniuriam, vel molestiam intulisse ijs, quos à morte ad vitam excitauit; vt cum Iairo principi Synagogæ filiam, & viduè filium, ante ciuitatem Naim; ac sororibus fratrem Lazarum; illam domi & de lecto; illum foris, & de capulo; istum in campis, & de sepulchro reddidit: item quando *monimenta aperta sunt, & multa corpora sanctorum, qui dormierant, surrexerunt.* Tunc animæ horum excitorum nondum Dei visione fruebantur, faciliè igitur vel è limbo Patrum, vel è Purgatorio, se ad corpus retrahi passæ sunt, vt vel hîc satisfacere, vel merita sua possent accumulare. Quod etiam de ijs, qui in veteri Testamento, reuixerunt, dici potest; & de ijs quoque, quos alij sancti, in nouo Testamento, precibus denuò animauerunt. Certè, quos constat, è Purgatorio rediisse, libenter, in hac vita, longis annis varios labores ac cruciatus sustinuerunt, vt pœnas alterius vitæ exhaurirent. Nulli cælo addicti in vitam mortalem sunt restituti. Ad paucos dies, immo horas his restitui, esset graue: & mallent vtiq; denuò mori, quàm consortio carere beatorum.

V.

Ex quibus omnibus duo deduco, Primum, posse, sine iniuria,

iuria, vnum amicorum aut sociorum, pro altero orare, vt Deus eum citò, ex hac misera vita, ad alteram felicem educat, & secum in cælo beatum faciat. Si enim id pro se, quem amare arctius obstringitur, facere potest, cur non etiam id possit pro altero? Dummodo ex vero, & non simulato, amore, aut odio, id faciat. Noui, in celebri Germaniæ ciuitate, arcularium, qui vulgò probus & vxoris suæ amans esse putabatur. Is lue, cum vxore sua, correptus ad extrema perductus, anima iam fugiente, audiuit, vxorem suam iam esse extinctam: quo nuncio lætus dixit: iam & ego libens moriar, postquam certus sum, me illam, post me, non relinquere, dudum dignam mori. Dixit. & ipse mox secutus, nescio, quam dicti sui mercedem reportarit. Alio sine sancti alijs mortem vel optant vel orant. Quamuis rarissimè, cum prouidum sit cogitare, eos vtilius ad laborem laborisque præmium, in hac vita superesse: nec manus iniicienda sit scepro supremi Gubernatoris, cuius prouidâ dispositione fortasse tales adhuc *Plantati in domo Domini: in atrijs domus Dei nostri flore bunt, & adhuc multiplicabuntur in senecta vberi, & bene patientes erunt, vt annuncient laudem omnipotentis*.

Psal. 52. 13.

Alterum, quod deduco, est: tametsi Deus, perinde iustitiæ ac amicitie fautor, subinde exaudiat iniurijs ita pressos, vt alios non iam secum triumphaturos, sed, ante diuinum tribunal, disceptaturos, ad vallem Iosaphat, aut Dei iudicium particulare, citent; non tamen exaudire eum illos, qui charitate destituti, ita, cum alijs agunt, vt secum agi non vellent. *Voluntatem timentium se facit.* Qui autem charitate proximi destituuntur, Deum non timent. Neque sanè vllus vellet iniuste ipse vel ad ciuile tribunal, ne dum ad diuinum, vocari. Ergo qui iniuste alios ad hoc vadium venire iubent, non solùm grauissimè peccant, dum alijs faciunt, quod ipsi sibi fieri nollent, atq; eos, quos citant, tanquam innocentie oppressores, iniquissimè suggillant; sed etiam à Deo non exaudiuntur; ex odio enim aut iniusta vindicta alios volunt è vita expelli; stultèque arbitrantur, Deum cæco furori mendacijsque calumniantium cooperaturum. Aut certè sperant, hoc pacto, citatos minaci terrore vsque ad lethalem tristitiam concutiendos. Potest enim tam proterua citatio nonnullos meticulosos, & vel vmbra timentes, ita potenti terrore percellere, vt, ex ipso metu imaginationeque mortis, in morbum & mortem prolabantur.

V I.

Pf. 144. 19.

labantur. Panicus quidem & vanus est timor, sed multos, si non omnino occidit, saltem vehementer angit.

VII.

His talibus inculcandum est, Deum odio alterius aut falsitati non patrocinari. Itaque si ex æquo vel fecerunt, vel iudicauerunt; si constat de facti aut sententiæ, ob quam citantur, iustitia, possunt meritò eiusmodi citationem nihili facere. Deus iustus est, cuius oculus omnia videt, nouitque, qui sint nocentes vel innocentes. Deus supremus iudex est, cuius vice iudices ceteri funguntur. Præmium ergo ab illo, non supplicium debent expectare, qui, in tali casu, aut innocentes sunt, aut iustè iudicauerunt. Ita, vidi à quodam Religioso Superiore rideri & contemni, cum à podagrico valdéque impatiente Religioso (cui vinum negauerat vti que nociturum) in vallem Iosaphat citaretur. Ad eò nihil effecit ea citatio, vt ægrotus, quantumuis podagricis pedibus, tamen ferè triginta antè annis, cucurrerit ad diuinū tribunal. Principem quoque noui, qui à compluribus sagis, quas rogo iustissimè addixerat, ad Dei iudicium nequicquam est inuitatus. Arserunt sagæ, Principi nihil mali euenit. Idem fecisse legitur magnus ille, militum Imperator Gundizalus Ferdinandus de Corduba: qui, cū Tarentum obsidens maleficum quendam seditiosumq, inquit Iouius, militem ad supplicium duci iussisset; illè, multum reluctatus se iniquissimè damnari vociferaretur. & proinde Gonsaluum ad dicendam causam ad Dei maximi tribunal, magna voce, citaret: Vade, inquit, Gonsaluum, festinè, confisus optimo iudici, & causam instrue. Nam ibi, pro me aderit, qui opportunè respondeat Alfonsus frater; qui nuper ex Serra vermegia, in calum contendit. Tum enim Gonsaluo nunciatum fuerat fratrem à Mauris circumuentum, dignam forti piòq, duce mortem appetisse. Ad horum exemplum, quisquis est innocens, potest meritò spernere temerarios prouocatores. Non sunt audaces isti Leonardisci, apud Deum, tanti, vt, ad illorum arbitrium, forum,

Iouius in vita Gonzalui.

Pf. 144. 19.

agat. Voluntatem timentium se facit; Deum timentes, nihil mali petunt, aut dicunt.

Mali homines non sunt boni
Dictatores.